

הגלעד הרסוזה

שמעתי קריאה: "תתחדישי"

על הרסו"זי" מי הרשה לאדם שהעניק

להקנין הזה את שמו לעשות זאת?

תגידו לי אתם, זה מעליב לא מעט בני

אדם שגילם נע בין תשע לעשרים. זהו

פלה נכבד מאוכלוסיית העולם.

האבסורד הוא שאפילו על סוס לא

מרכיבים רסן כזה, רותמים אותו

ברתמה מעור.

חייכתי לדנינה חזק שקיוויתי שאיני

מעוות, ואמרו"זי תודת.

"יה כואב?" היא לא הראשונה

ששאלה זאת, לא עינתי בעיניות:

לאאא, זה תענוג, חייכתי ואמרו"זי שזה

לא נורא.

"בת דודה שלי אמרה לי שזה ממש

כואב!" היא אמרה בהלהבה.

הענקתי עוד חזק נימוסין חמוץ.

"תראי, יש לה רסו"זי" היא הודיעה

ליריקי שהצטרפה אלינו.

המשכתי לחייך אף שהייתי מוזתרת

בשמחה על ה"צנתי" לעיניי.

כמו כל דבר שאם לא התנסו בו לא

מכירים את ההרגשה בשימוש בו לטוב

קוצה הגשר הכסוף, שבזמן האירוע

היה מבחנתי רק חפץ מהכתי ותו

לא, ננעץ בסוודר ומשך מומנו חוט.

הסתכלתי על המוכרת וקראתי

בהתבלות: "סליחה"

היא לא ידעה שהרופא חווה לי

להשחמש בגשר הכסוף שש עשרה

שעות ביממה ולכן הוא מורכב עליי

גם בשעת הקניות, וגם לו ידעה ספק

אם זה היה מעיין אותה, לא סיפרתי

לה שכיללה הקודם ככיתי כי כאבו

לי השיניים מרוב לחץ שמופעל על

הלסת שלי.

היא ציפתה שאשלים על הסוודה. לכן

רכשתי סוודר פגום שלא התכוונתי

לקנות.

תהיתי אם כפעם הבאה שאלך

לביקורת אצל האורתודנט אוכל

לעשות אותו סדר חלפיין ולחת לו את

הסוודר המורה הנחת בעלות הטיפול.

בדרך כלל כשמישהי יוצאת מתחנת

ובירה שקת שבת קנייה חדשה, היא

מרוצה, ברגע שהחלטתי לשמור כי

קניתי סוודר חדש וצבעו הוודד נחמד

(היה עליי להחליט זאת, מפני ששמחתי

לגבי העיניין לא הייתה ספונטנית).

שלה ודאי הייתה כמו להזכרון בנות

ממרום גורד שחקים.

"למה את מתעכבת?" היא פנתה

אליי בתמורה. "את רואה את הנוף

אפילו בלי להחאמקי, אני צריכה

לטפס. מלכך זאת, למזלך, יש לך

גשר שמוכיל לך."

"לאן?" רכנתי קודימה.

היא לא ענתה אבל לא מפני שלא

הייתה לה תשובה או מפני שלא

רצתה. היא הוכתה בשקט.

"לשיניים ישדות?" תהיתי. משהו

בפניה המאירים דדה את המיריות

שלי וסקרן אותי.

"מעולם לא שמעתי על שדרת בשם

זה", היא הפטירה ולא ידעתי אם היא

מיהממת.

"לאן הגשר הזה מוכיל?" התרגזתי

כי השדתי שהיא פטרה אותי במילים

ריקות מתוכן ואפילו לא יימרה את

המשפט. היא הסתובבה גנבה אליי

והמשיכה ללכת עליו בצעדי ריקות,

ניכסת אליי במרואה. היה משהו

שובה לב בתנועתיה הקלילות.

"תפני" קראתי, כי חששתי שכשם

שהופיעה כך תיעלם. היא הסתובבה

לעברי סיבוב חניני בלי לאבד משיווי

המשקל שלה.

"יה סוד?"

היא חייכה בהבהינה בהבעת קוצר

הרוח שלי.

"סוד שאת אמורה לגלותו בעצמך".

פתאום היא נשמעה בוגרת מקודם.

הסתכלתי עליה: שמחה ועלילה כל

כך, ודאי שהיא שמחה כזו אם היא

לא נאלצת להרכיב גשר--- רגע

אחד? התקרבותי למראה והתבוננתי

בנצנוץ הולמים זעירים, שבתחילה

חשבתי שהם שרישת שהיא עזרת,

כי הכל אצלה היה זערווי. היא ראתה

את הבעתי הנדהמת ופרצה בצחוק

פעמונים.

"את מרכיבה גשרו?" קראתי.

היא הנהנה כמעט באידישות.

שאלתי אותה.

היא צחקת בהכינה שאני מנסה

בעורמה להשיג ממנה את התשובה

שריא רצתה שאגלה בעצמי.

"זה מרתק?" היא נראתה איישה

לעובדה שאיני מהאמצע לגלות

את התשובה בכוחות עצמי, כפי

שהתכוונה שאעשה.

"גם לך יש נערה פצפונת על הגשר

שלי?"

היא פזלה לכיוון הגשר שלפני הלסת

שלה ואמרה: "אם כן, היא ממ ש

פצפונת, נכון?"

"לו היא הייתה שואלת אותך למה

נועד הגשר מה היית אומרת לה?"

"בשכל שהיא תוכל להרגל עליו

שיווי מליקול" היא ניתרה והגה סביב

עצמי.

"נו, כאמרת" הייתי כטודה שהיא

מנסה להציג ממני מסקנה מסוימת

מאוד. "את יכולה פשוט להגיד

ישירות שכבר שהכל לטובה,

שכסופו של דבר אשמה שיישרתי

את השיניים, גם אם זה כולל

אביזר מציק ששמו מעליב ושעל

ידי השימוש בו אפשר למזרז

רגשות של אנשים לרגשותזרם של

הסובבים"

"מדוע שאטרח לומר את האמת הכל

בהדרורתי?" היא צחקת.

התייבתי ועצמתי עיניים. שלוותה

וצחוק הפלפונים שלה הוביל את

מחשבותיי. תהיתי לאן היינו מליעות

לו היינו עולות יחדיו על הגשר

הכסוף. ראיתי אותו עובר מעל

תרום עוגמת הנפש שלי ומוכיל

לארמון מצופה הולמים, שבו גורים

אנשים המצטיינים במקט ויודעים

אוך לשמח את זולתם. המקום הזה

מאושר כי האנשים עושים אותו לכות

בין אם שייחים עקומות או ישרות,

וכן אם הם מרכיבים מתקנים שונים

ומשונים לצורך בריאותם.

המעשה הגשמי. לרוב הוא לא נוצץ

כמו הארמון בין אם מפני שאנשים

כמוני נחמקו במהום שמתוכה הם

רואים רק את חוסר הריגשות של

זולתם, וכין אם מפני שאנשים

לפעמים באמת לא מקשיבים לעצמם

ולא מכינים כייצד משפיע דיבור

שלהם. מי שעלה על הגשר הכסוף

יכול להכין ארך לעשות את העולם

נוצץ באמת? מי שהחליט לקחת את

הרוג? על עוגמת הנפש שלו ולעשות

ממנו רגישות לאחרים.

חוסם, שבועות אחדים מאז, אני

נתקלת בדינה שוב.

"את נראית נחרזי" היא אומרת.

ברגע הראשון אני אומרת לעצמי

שזו מהמאה ריקה מתוכן. היא אינה

משחמשת ברסן או בכל מכשיר

אחר ואינה מכינה מה החלטה.

ואז אני נזכרת בפצפונת על הגשר

הכסוף ואומרת: "תודה שאת שמחת

בשמחתי"

"את תיראי מאוד יפה?" היא אומרת.

"גם עכשיו את המודה מאז, אבל

אחרי שיישרו לך את השיניים תיראי

נפלא"

עננה אפורה של נרגנות סדה מעל

עיניי, ואני רואה את דינה כפי שהיא:

ידידותית, בעלת עין טובה, מדבבת

לפי תמונה וכלי שום כוונה רעה.

נדמה כאילו הודלקו פנסים על הגשר

שלי. העולם נראה יפה יותר בעיניי

ואני בתוכי.

אני כבר חושבת פחות על הרושם

שעושה הרסן ועל מה שחושבים

אנשים. לו הייתי לוקחת את דינה

לגשר הכסוף שלי, היא לא הייתה

מאמינה למהא עיניי, אולי היא

אפילו לא הייתה מכינה את שאני

עצמי לא הכנתי קודם: הגשר הזה

מוכיל מעולם של שגרה אל עולם

של שינויים.